

รายงานวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมืองโดยการเรียนการสอน
แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ

จัดทำโดย

นางสาวกฤษณา ดวงแก้ว

สาขาวิชาพื้นฐานทั่วไป

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย : การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมืองโดยการเรียนการสอนแบบ เพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ

ชื่อผู้วิจัย : กฤษณา ดวงแก้ว

สาขาวิชา : สาขาวิชาพื้นฐานทั่วไป

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมืองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 โดยวิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนและเพื่อศึกษาสภาพในการให้และรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาหน้าที่พลเมืองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 14 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติ Pearson correlation

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาหน้าที่พลเมือง คิดเป็นร้อยละ 85.71 และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าเนื้อหาส่วนใหญ่ที่นักศึกษาขอรับคำปรึกษาจะเป็นหัวข้อที่มีเนื้อหาค่อนข้างยากและเนื้อหาเยอะ และจากการศึกษาครั้งนี้พบว่าจำนวนครั้งของการขอรับคำปรึกษาก็มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาหน้าที่พลเมือง

คำสำคัญ: ทฤษฎีการเรียนรู้, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, รายวิชาหน้าที่พลเมือง, การเรียนการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง “การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมืองโดยการเรียนการสอนแบบ เพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนศึกษา” เป็นรายงานวิจัยในชั้นเรียนที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญ เล็งเห็นถึงประโยชน์ต่อการเรียนที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

ผู้จัดทำมีความประสงค์จะให้การเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อให้นักศึกษามีช่วยเหลือซึ่งกันและกันต่อรายวิชาที่ได้ทำการสอนมากยิ่งขึ้น

ท้ายที่สุดนี้ ผู้จัดทำขอขอบคุณ อาจารย์ที่ปรึกษา หัวหน้าระดับชั้น ปวช.1 และนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลเป็นอย่างดีต่อการทำรายงานวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้

นางสาวกฤษณา ดวงแก้ว

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ.....	(1)
บทคัดย่อ.....	(2)
สารบัญ.....	(2)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	2
ขอบเขตการวิจัย	2
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	2
ประโยชน์ของการวิจัย	2
กรอบแนวคิด	3
บทที่ 2 เอกสารที่เกี่ยวข้อง	4
วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning Strategies)	4
ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง	8
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	14
ประชากร	14
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	14
การเก็บรวบรวมข้อมูล	14
การวิเคราะห์ข้อมูล	15
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	16
บทที่ 4 ผลการวิจัย	17
บทที่ 5 สรุปและอภิปรายผล	24
สรุปผลการวิจัย	24
การอภิปรายผล	24
ข้อเสนอแนะ	25
บรรณานุกรม	27
ประวัติผู้วิจัย	29

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการเรียนการสอนของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์วิชาการ ได้มีการกำหนดให้รายวิชาน้ำที่พลเมือง (20000-1501) จัดเป็นรายวิชาที่อยู่ในกลุ่มวิชาบังคับของหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 นักศึกษาทุกคนจะต้องเรียนวิชาน้ำที่พลเมือง เป็นวิชาหนึ่งซึ่งมีความสำคัญสำหรับนักศึกษาทุกสาขาวิชา โดยวัตถุประสงค์ของรายวิชานี้เพื่อให้ศึกษามีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ศาสนา หลักธรรม ศาสนพิธีของศาสนาที่ตนนับถือ การเป็นพลเมืองดีตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง น้ำที่พลเมืองตามหลักกฎหมาย และการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขความมีวินัย ความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความมีมนุษยสัมพันธ์ ความสนใจใฝ่รู้ ความรักสามัคคี ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การพึ่งพาตนเองและประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน และจากการสังเกตการเรียนการสอนพบว่านักศึกษาบางคนไม่สามารถทำแบบฝึกหัด แบบทดสอบและข้อสอบได้ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้ ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากการที่นักศึกษาบางคนเรียนรู้ได้ช้าและมีความสามารถในการเรียนรู้ มีพื้นฐานความรู้ที่ไม่เท่ากัน ซึ่งวิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้นักศึกษามีแรงจูงใจ มีความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนมากยิ่งขึ้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษารายวิชาน้ำที่พลเมืองของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในกลุ่มที่ใช้การเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนรายวิชาน้ำที่พลเมืองให้มีความหลากหลายในวิธีสอนมากยิ่งขึ้นและมีประสิทธิภาพในการเรียนการสอนดียิ่งขึ้นไป

โจทย์การวิจัย

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ขาดความรู้ความเข้าใจ ความสนใจ และความกระตือรือร้นในการวิชาน้ำที่พลเมือง

คำถามการวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนสอนเพื่อนมีผลต่อความรู้ ความเข้าใจ ในรายวิชาน้ำที่พลเมืองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์วิชาการ ปีการศึกษา 2562 หรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลจากการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาหน้าที่พลเมือง ของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนชยการ ปีการศึกษา 2562
2. เพื่อศึกษาสภาพในการรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ขอบเขตและแนวทางการวิจัย

กลุ่มประชากรเป้าหมาย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2562 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 2 ห้อง แบ่งเป็น

ปวช.1/1	จำนวน	44	คน
ปวช.1/3	จำนวน	40	คน

ตัวแปรที่ศึกษา :

ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้การเรียนการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน

ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาหน้าที่พลเมือง

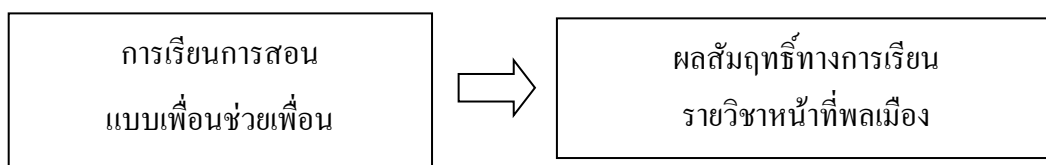
ขอบเขตด้านสถานที่ : วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีผลการเรียนที่ต่ำกว่าในวิชาเคมีทั่วไปกับผู้ที่มีผลการเรียนต่ำกว่า เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในขณะที่ทำการเรียนการสอน

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักศึกษามีความสนใจในการเรียนและเข้าใจเนื้อหาวิชาเคมีทั่วไปมากขึ้น
2. เพื่อให้ผู้สอนทราบถึง วิธีการและรูปแบบการสอนที่ช่วยให้ ผู้เรียนมีความเข้าใจ และสนุกในการเรียนยิ่งขึ้น เพื่อนำไปพัฒนารูปแบบการสอนในรายวิชาอื่นต่อไป

กรอบแนวคิด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมือง โดยการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย
พาณิชย์การ

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1. วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning Strategies)

- 1.1 ความหมายกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- 1.2 รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน
- 1.3 หลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 กฎการเรียนรู้หลัก 3 กฎ (Three Major Laws of Learning)
- 2.2 กฎการเรียนรู้ย่อย 5 กฎ (Five Subordinate Laws)

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 3.1 ด้านการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
- 3.2 ด้านการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้
- 3.3 ด้านการใช้กิจกรรมในการพัฒนาทักษะ

1. วิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning Strategies)

1.1 ความหมายกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

กิจกรรมกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นแนวความคิดที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นการกระจายบทบาทการสอนจากครูไปสู่ผู้นักเรียนนับว่าเป็นวิธีการสอนที่ชี้ให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง และได้มีผู้กล่าวถึงความหมายไว้ดังนี้

ชูศรี วงศ์รัตนะ และคณะ (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 12) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน (Peer-Assisted Learning) เป็นการเรียนรู้โดยให้นักเรียนช่วยเพื่อนซึ่งกันและกัน แทนที่ครูจะเป็นผู้สอนโดยตรงเป็นการสอนกันตัวต่อตัวที่เพื่อนอาจช่วยเหลือแนะนำเพื่อนโดยตรง หรือใช้สื่อการเรียนรู้มาประกอบ เช่น แบบฝึก หนังสือเรียนเล่มเล็ก บทเรียนสำเร็จรูป วัสดุทัศนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนซึ่งมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ระหว่างกัน ถ้าครูผู้สอนและผู้เรียนคุ้นเคยกับการเปลี่ยนแปลงเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยครูเป็นที่ปรึกษาและคอยดูแลนักเรียนตลอดเวลา

สுகนซ์ สินธพานนท์ และคณะ (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550, หน้า 12) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่สืบทอดเจตนารมณ์ของปรัชญาการศึกษาที่ว่า learning by doing ตามแนวทฤษฎีของ John Dewey โดยเน้นการให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อการทำงานร่วมกันหรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน อาจกล่าวได้ว่าการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้นเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมีผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่าหรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง

Imel (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550, หน้า 12) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนจับคู่สอนกันเอง

Thomas (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550, หน้า 12) กล่าวว่า เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าและได้รับการฝึกฝน รวมทั้งอยู่ภายใต้ความควบคุมจากครูผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนคนอื่นในการเรียน โดยเป็นผู้เรียนที่อยู่ระดับชั้นเดียวกัน

Topping (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว, 2550, หน้า 13) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้และทักษะโดยการให้ความช่วยเหลือสนับสนุนจากเพื่อนร่วมชั้นที่ได้จากการจับคู่กัน โดยผู้เรียนทั้งคู่ช่วยเหลือกันเรียนและได้เรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยอาศัยการกระทำ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียน โดยรับบทบาทเป็นนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน อีกทั้งยังเป็นวิธีสอนที่ต้องอาศัยการวางแผนขั้นตอนการดำเนินงานอย่างเป็นระบบ รวมถึงมีการฝึกหัดนักเรียนผู้สอนให้ทำหน้าที่ของตนอย่างมีประสิทธิภาพ

Kohn and Vajda (1975, p. 379-390) ได้กล่าวสนับสนุนว่า วิธีสอนแบบใช้เพื่อนช่วยหมายถึง วิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนเป็นคู่หรือกลุ่มย่อย โดยร่วมกันทำกิจกรรมทุกทักษะ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกันและมีปฏิสัมพันธ์กัน ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อเจรจาหาความหมายด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำและช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนรับผิดชอบกระบวนการเรียนเอง

Maheady, Mallette, Harper, Sacca and Pomerantz (1994, p. 271) กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้แบบใช้เพื่อนช่วยว่า เป็นวิธีสอนอีกวิธีทางเลือกหนึ่งที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความรู้ความสามารถทางวิชาการ (Academic Performance) แก่ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้เนื่องจากเป็นวิธีสอนที่มีการจัดกิจกรรมเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม และส่งผลให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนจากความหมายดังกล่าวข้างต้น กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนหมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลดีกว่ากับผู้ที่ไม่มีทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลต่ำกว่า เพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในขณะที่ทำกิจกรรม โดยผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอน ซึ่งได้รับการฝึกอบรมแนวทางการเคลื่อนไหวทางกาย ทักษะแต่ละกิจกรรม การเสริมแรงทางบวก การให้กำลังใจ การให้รางวัล เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี ต่อการเรียน รวมถึงมีการจัดทีมเพื่อแข่งขัน โดยผู้เรียนแต่ละ

คู่ทำกิจกรรมตามแบบฝึกทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลจำนวน 10 กิจกรรม ผู้เรียนที่ทำหน้าที่เป็นนักเรียนผู้สอนเป็นผู้อธิบายและสาธิตให้กับนักเรียนผู้เรียนรวมทั้งนำฝึกทักษะแต่ละกิจกรรมเมื่อนักเรียนผู้สอนเพิ่มทักษะแต่ละกิจกรรม ให้กับตนเอง และนักเรียนผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ทักษะใหม่ให้กับตนเองด้วยแล้ว ผู้เรียนแต่ละคู่ผลัดเปลี่ยนสลับบทบาทกันเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำหน้าที่เป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียน

1.2 รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

นักการศึกษาหลายคนได้ประมวลการสอนที่มีแนวคิดจากกลวิธีสอนการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลากหลาย รายละเอียดดังนี้

Miller, Barbetta and Heron (อ้างใน ประพนอม ดอนแก้ว. 2550, หน้า 14) ได้กล่าวถึง รูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนไว้หลายรูปแบบดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทั้งสองคนที่จับคู่กันมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนทั้งสองสลับบทบาทเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนที่คอยถ่ายทอดความรู้ให้แก่กันนักเรียนผู้เรียน และนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน

2. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่มีระดับอายุสูงกว่าทำหน้าที่เป็นผู้สอนและให้ความรู้ ซึ่งผู้เรียนทั้งสองคนไม่จำเป็นต้องมีความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกันมาก

3. การสอนโดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเอง แล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสนใจ มีความถนัดและมีทักษะที่ดี

4. การสอนโดยบุคคลที่บ้าน (Home-Based Tutoring) เป็นการสอนที่ให้บุคคลที่บ้านของผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสอน ให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาความรู้ความสามารถแก่บุตรหลานของตนระหว่างที่บุตรหลานอยู่ที่บ้าน

Maheady (1994, p. 269-289) ได้รวบรวมกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนี้

1. การสอนโดยเพื่อนต่างระดับชั้น (Cross-Age Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน โดยให้ผู้เรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าหรือผู้เรียนที่มีอายุกว่า ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลและความควบคุมของครูผู้สอน เป็นผู้รับผิดชอบ ช่วยเหลือและถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนน้อยกว่า

2. การสอนโดยการสลับบทบาท (Reverse-Role Tutoring) เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนจับคู่กันทำกิจกรรม โดยเป็นการจับคู่ระหว่างผู้เรียนที่มีระดับอายุมากกว่าแต่เป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าหรือเป็นผู้ที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ กับผู้เรียนที่อายุน้อยกว่า แต่มีระดับสติปัญญาที่อยู่ในระดับปกติ ผู้เรียนทั้งสองจะได้สลับบทบาทกันเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนซึ่งเป็นผู้ที่ถ่ายทอดความรู้และนักเรียนผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการสอน การสอนนี้ยังเป็นการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรับรู้คุณค่าในตนเอง

3. การสอนโดยเพื่อนร่วมชั้น (Classwide-Peer Tutoring) เป็นการสอนที่มีการจัดกิจกรรมโดยครูแบ่งผู้เรียนออกเป็นสองทีม ภายในแต่ละทีมมีการจับคู่กันเพื่อร่วมกันทำกิจกรรม ผู้เรียนแต่ละคู่จะได้สลับบทบาทกันเป็นทั้งนักเรียนผู้สอนและนักเรียนผู้เรียนในขณะที่ทำกิจกรรม หากนักเรียนผู้เรียนทำสิ่งใดได้ถูกต้องจะได้รับการเสริมแรงจากนักเรียนผู้สอนเพื่อนเป็นการสร้างกำลังใจแก่นักเรียนผู้เรียน และการสอนนี้ยังเป็นวิธีสอนที่สร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย เนื่องจากมีการแข่งขันระหว่างทีม มีการประกาศทีมที่ชนะและมอบของรางวัลให้

จากรูปแบบการสอนเพื่อนช่วยเพื่อนดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนมีหลากหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถเลือกรูปแบบกลวิธีการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถผู้เรียนได้โดยคำนึงถึงศักยภาพของผู้เรียนในแต่ละคนแต่ละระดับชั้น ซึ่งในที่นี่ผู้ศึกษาได้ปรับเอารูปแบบกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนสอน โดยการจับคู่ (One-to-One Tutoring) ซึ่งเป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงกว่าเลือกจับคู่กับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่าด้วยความสมัครใจของตนเอง แล้วทำหน้าที่สอนในเรื่องที่ตนมีความสนใจ มีความถนัดและมีทักษะที่ดี

1.3 หลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน

Bender (2002, p. 115-139) กล่าวถึงหลักการใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนว่าการให้เพื่อนช่วยเพื่อนจะมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ควรดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

1) เพื่อนผู้สอนจะต้องมีทักษะที่จำเป็น เช่น ความเข้าใจในจุดประสงค์ของการสอนจำแนกได้ว่าคำตอบที่ผิดและคำตอบที่ถูกต่างกันอย่างไร รู้จักการให้แรงเสริมแก่เพื่อนผู้เรียน รู้จักบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียน และมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนผู้เรียน

2) กำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมให้ชัดเจน ทั้งนี้เพื่อให้บุคคลทั้งสองช่วยกันบรรลุเป้าหมายในการเรียน

3) ครูเป็นผู้กำหนดขั้นตอนในการสอนให้ชัดเจนและให้เพื่อนผู้เรียนดำเนินการตามขั้นตอนเหล่านั้น

4) สอนทีละขั้นหรือทีละแนวคิดว่าเพื่อนผู้เรียนเข้าใจดีแล้วจึงสอนขั้นต่อไป

5) ฝึกให้เพื่อนผู้สอนเข้าใจพฤติกรรมการแสดงออกของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าพฤติกรรมใดแสดงว่าเพื่อนผู้เรียนไม่เข้าใจ ทั้งนี้จะได้แก้ไขถูกต้อง

6) เพื่อนผู้สอนควรบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของเพื่อนผู้เรียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่กำหนดไว้

7) ครูผู้ดูแลรับผิดชอบจะต้องติดตามผลการสอนของเพื่อนผู้สอนและการเรียนของเพื่อนผู้เรียนด้วยว่าดำเนินการไปในลักษณะใด มีปัญหาหรือไม่

8) ครูให้แรงเสริมแก่ทั้ง 2 คนอย่างสม่ำเสมอ

9) ช่วงเวลาในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนไม่ควรใช้เวลานานเกินไป งานวิจัยระบุว่าระยะเวลาที่มีประสิทธิภาพในการให้เพื่อนช่วยเพื่อนในระดับชั้นประถมศึกษาอยู่ระหว่าง 15- 30 นาที

10) เพื่อนผู้สอนมีการยกตัวอย่างประกอบการสอน จึงจะช่วยให้เพื่อนผู้เรียนเรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น

2. ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง

กฎการเรียนรู้ (Law of Learning) Thorndike ได้สรุปกฎของการเรียนรู้ออกเป็น 2 กฎใหญ่ ๆ ดังต่อไปนี้ (เดิมศักดิ์ คทวณิช 2547, หน้า 183-187)

2.1 กฎการเรียนรู้หลัก 3 กฎ (Three Major Laws of Learning) ได้แก่

ก. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) พฤติกรรมการเรียนรู้ จะเกิดขึ้นได้ถ้าบุคคลนั้นมีความพร้อมทางร่างกายและความพร้อมทางจิตใจ ซึ่งหมายถึงความพึงพอใจที่จะเรียนรู้ในสิ่งนั้น ๆ กฎแห่งความพร้อมยังสามารถแบ่งเป็นกฎย่อยได้ดังนี้

1) เมื่อบุคคลมีความพร้อมจะกระทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าได้กระทำหรือเรียนรู้ตามความต้องการบุคคลนั้นจะเกิดความพึงพอใจจนทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น

2) เมื่อบุคคลมีความพร้อมจะกระทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าไม่ได้กระทำหรือเรียนรู้ตามความต้องการบุคคลนั้นจะเกิดความไม่พอใจ ไม่สบายใจ และหงุดหงิดใจ

3) เมื่อบุคคลไม่พร้อมจะกระทำกิจกรรมหรือเรียนรู้ ถ้าถูกบังคับให้กระทำหรือเรียนรู้ จะทำให้เกิดความคับข้องใจ ไม่สบายใจ เครียด และเกิดความไม่พอใจขึ้นได้

ข. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) เมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้แล้วควรได้รับการฝึกฝนหรือกระทำซ้ำ ๆ อยู่เสมอ ๆ เพื่อสร้างความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองให้แน่นแฟ้นมั่นคงยิ่งขึ้น กฎนี้แยกเป็น 2 กฎย่อยดังนี้

1) กฎแห่งการใช้ (Law of Use) หมายความว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ใด ๆ ก็ตามเมื่อเกิดขึ้นแล้วได้รับการกระทำซ้ำ ๆ อยู่เรื่อย ๆ จะเกิดความชำนาญและเป็นความเคยชินพฤติกรรมนั้นจะคงทนเป็นระยะเวลายาวนาน ยิ่งฝึกมากเท่าใดยิ่งถูกต้องมากขึ้นเท่านั้น

2) กฎแห่งการไม่ได้ใช้ (Law of Disuse) พฤติกรรมการเรียนรู้ใด ๆ ก็ตามที่เกิดขึ้นแล้วมีการเว้นระยะเวลานานและขาดการฝึกฝน พฤติกรรมเหล่านั้นจะลดประสิทธิภาพลงเรื่อย ๆ และมีแนวโน้มที่พฤติกรรมการเรียนรู้จะค่อย ๆ เลือนหายไปได้ในที่สุด

ค. กฎแห่งผลการตอบสนอง (Law of Effect) กฎนี้มีใจความสำคัญที่ว่าพฤติกรรมใดก็ตามเมื่อแสดงการตอบสนองแล้วได้รับความสุข ความพึงพอใจ และความภูมิใจร่างกายจะเลือกพฤติกรรมนั้นกลับมาตอบสนองอีกครั้งเมื่อพบกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์เดิมแต่ถ้าพฤติกรรมใดก็ตามที่แสดงการตอบสนองแล้วได้รับความทุกข์ ความไม่พอใจ และความผิดหวัง มีแนวโน้มว่าพฤติกรรมนั้นจะลดการตอบสนองลงจนหายไป ในที่สุด ดังนั้นการใช้กฎข้อนี้จึงควรเกิดขึ้นหลังจากพฤติกรรมการเรียนรู้ได้เกิดขึ้นแล้ว หรือขณะอยู่ในระยะของการฝึกฝนฝึกหัด ซึ่งจะมีผลต่อการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น พฤติกรรมการเรียนรู้ก็จะมีคามมั่นคงถาวรมากขึ้นด้วย กฎข้อนี้

ของ Thorndike ได้รับความนิยมนำมาใช้แพร่หลายโดยเฉพาะในวงการศึกษาดำเนินการใช้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ แม้กระทั่ง Skinner เองก็นำทฤษฎีนี้ไปอธิบายทฤษฎีการเรียนรู้ของตนโดย Skinner เรียกกฎแห่งผลการตอบสนองนี้ว่าเป็นการเสริมแรง (Reinforcement) นั่นเอง

2.2 กฎการเรียนรู้ย่อย 5 กฎ (Five Subordinate Laws) เป็นกฎที่สนับสนุนกฎหลักแบ่งเป็น 5 กฎย่อย ได้แก่

ก. กฎแห่งการแสดงผลการตอบสนองหลายรูปแบบ (Multiple Responses) เมื่อบุคคลพบกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ที่เป็นปัญหา บุคคลจะแสดงผลการตอบสนองออกมาหลายรูปแบบ และจะแสดงผลการตอบสนองไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะพบพฤติกรรมที่สามารถแก้ปัญหาได้ถูกต้อง พฤติกรรมตอบสนองจึงจะยุติลง จากนั้นบุคคลจะค่อย ๆ ลดพฤติกรรมตอบสนองอื่น ๆ จนกระทั่งเหลือวิธีที่ถูกต้องที่สามารถแก้ปัญหาได้ดีที่สุดเพียงวิธีเดียว และเลือกวิธีการแก้ปัญหานั้นตลอดไปกับสถานการณ์นั้น ๆ

ข. กฎแห่งการเตรียมพร้อมหรือทัศนคติ (Set of Attitude) Thorndike เชื่อว่าการที่บุคคลจะสามารถเรียนรู้สิ่งใด ๆ ได้ดีนั้น จะต้องเกิดความพร้อมหรือมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้นเสียก่อน จึงจะทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ง่าย และประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดี มากกว่าบุคคลที่ขาดความพร้อมหรือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งที่จะเรียนรู้

ค. กฎการเลือกพฤติกรรมตอบสนอง (Law of Partial Activity) เมื่อบุคคลเผชิญกับสิ่งเร้าหรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหา บุคคลจะเลือกแสดงผลการตอบสนองต่าง ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมที่สุดเพื่อใช้ในการตอบสนองสถานการณ์นั้น และเมื่อค้นพบพฤติกรรมตอบสนองที่แก้ปัญหาได้แล้ว ก็จะหยุดพฤติกรรมลองผิดลองถูก โดยหันไปเลือกพฤติกรรมที่ได้ลองกระทำไปแล้ว จนกระทั่งค้นพบวิธีที่ดีที่สุดในการแก้ปัญหาได้แท้จริง บางครั้งถ้าวิธีการแก้ปัญหานั้นมีหลายวิธี บุคคลก็จะเลือกวิธีที่สะดวกและเสียเวลาน้อยที่สุดในการแก้ปัญหานั้น ๆ เช่น ถ้าผู้เรียนได้พบวิธีแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ข้อหนึ่งได้หลายวิธี ผู้เรียนนั้นจะเลือกวิธีที่ง่ายที่สุดในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ข้อนั้น

ง. กฎแห่งการตอบสนอง โดยอาศัยประสบการณ์ที่มีความคล้ายคลึงหรือเกี่ยวข้องกัน (Law of Response Analogy) เมื่อบุคคลประสบกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาขึ้น บุคคลนั้นจะมีแนวโน้มที่จะนำเอาประสบการณ์จากการแก้ปัญหาในอดีตที่มีความคล้ายคลึงใกล้เคียง หรือเกี่ยวข้องกันมาใช้ในการแก้ปัญหากับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาใหม่ แต่อาจไม่ใช่เป็นการแสดงผลการตอบสนองใหม่ทั้งหมด ดังนั้นในการเรียนรู้เรื่องใด ๆ ก็ตาม ถ้าเป็นเรื่องที่มีความคล้ายคลึงกับเรื่องที่เคยเรียนรู้มาแล้ว ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีและเร็วกว่าเรื่องที่ยังไม่เคยเรียนรู้มาเลย

จ. กฎแห่งการถ่ายโยงจากสิ่งเร้าเก่าไปสู่สิ่งเร้าใหม่ (Law of Association Shifting) บุคคลจะเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายและเร็วขึ้น ถ้าบุคคลนั้นมองเห็นสิ่งเร้าใหม่และสิ่งเร้าที่เคยประสบมีความสัมพันธ์กัน จะทำให้การเรียนรู้สิ่งเร้าใหม่กระทำได้ง่ายขึ้น เนื่องจากผู้เรียนจะเกิดการเชื่อมโยงสิ่งเร้าเก่าและสิ่งเร้าใหม่เข้าด้วยกัน ทำให้มองเห็นทางในการแก้ปัญหาได้รวดเร็วขึ้น

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนรู้เกิดจากการสร้างความสัมพันธ์บางอย่างระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับพฤติกรรมการตอบสนอง (Response) ในระยะเวลาพอสมควร กล่าวคือ เมื่อมีสถานการณ์หรือสิ่งที่เป็นปัญหาเกิดขึ้น ร่างกายจะเกิดความพยายามที่จะแก้ปัญหา นั้น โดยแสดงพฤติกรรมตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบในลักษณะแบบลองผิดลองถูก (Trial and Error) จนกว่าจะพบวิธีที่ดีและเหมาะสมที่สุดในการแก้ปัญหา ซึ่งร่างกายจะเลือกพฤติกรรมตอบสนอง ที่พอใจที่สุดนั้นไว้เพียงวิธีเดียว และจะนำพฤติกรรมตอบสนองดังกล่าวไปเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าหรือปัญหานั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นว่า ถ้ามีสิ่งเร้าหรือปัญหานั้น ทำให้เกิดการเรียนรู้ขึ้นว่า ถ้ามีสิ่งเร้าหรือปัญหาเช่นนี้อีกจะแสดงพฤติกรรมตอบสนองเช่นไร สิ่งสำคัญในการเรียนรู้ที่ Thorndike ให้ความสำคัญอย่างมาก ได้แก่ แรงเสริม (Reinforcement) คือ ความพึงพอใจที่ร่างกายได้รับ เพราะจะทำให้การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมตอบสนองมีความแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ สุรางค์ โคว์ตระกูล (2545, หน้า 238 – 247) กล่าวว่า คนเรามีปฏิสัมพันธ์ (Interact) กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราอยู่เสมอ การเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน พฤติกรรมของคนเรา ส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) สำหรับตัวแบบไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแบบที่มีชีวิตเท่านั้น แต่อาจจะเป็นตัวแบบสัญลักษณ์ เช่น ตัวแบบที่เห็นในโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ หรืออาจจะเป็นรูปภาพการ์ตูนหนังสือก็ได้ นอกจากนี้คำบอกเล่าด้วยคำพูดหรือข้อมูลที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรก็เป็นแบบได้ การเรียนรู้โดยการสังเกตไม่ใช่การลอกแบบจากสิ่งที่สังเกต โดยผู้เรียนไม่คิดคุณสมบัติของผู้เรียนมีความสำคัญ

Bandura (1977, p. 125-139) ได้อธิบายกระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเรียนรู้โดยตัวแบบว่ามีทั้งหมด 4 อย่างคือ

1. กระบวนการความใส่ใจ (Attention) ความใส่ใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญมากถ้าผู้เรียนไม่มีความสนใจการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้นการเรียนรู้แบบนี้ความใส่ใจจึงเป็นสิ่งแรกที่ผู้เรียนจะต้องมี Bandura กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องรับรู้ส่วนประกอบที่สำคัญของพฤติกรรมของผู้ที่เป็นตัวแบบ องค์ประกอบที่สำคัญของตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อความใส่ใจของผู้เรียนมีหลายอย่าง เช่น เป็นผู้มีเกียรติสูง (High Status) ความสามารถสูง (High Competence) หน้าตาดี รวมทั้งการแต่งตัว การมีอำนาจที่จะให้รางวัลหรือลงโทษ คุณลักษณะของผู้เรียนก็มีความสัมพันธ์กับกระบวนการใส่ใจ ตัวอย่างเช่น วิชาของผู้เรียน ความสามารถทางด้านพุทธิปัญญา ทักษะทางการใช้มือและส่วนต่าง ๆ ของร่างกายรวมทั้งตัวแปรทางบุคลิกภาพของผู้เรียน ตัวแปรเหล่านี้มักจะเป็นสิ่งจำกัดขอบเขตของการเรียนรู้โดยการสังเกต

2. กระบวนการการจดจำ (Retention) การที่ผู้เรียนหรือผู้สังเกตสามารถที่จะเลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบได้ก็เป็นเพราะผู้เรียนบันทึกสิ่งที่ตนสังเกตจากตัวแบบไว้ในความจำระยะยาว ผู้สังเกตที่สามารถอธิบายพฤติกรรม หรือการกระทำของตัวแบบด้วยคำพูดหรือสามารถมีภาพพจน์สิ่งที่ตนสังเกตไว้ในใจจะเป็นผู้ที่สามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้โดยการสังเกตได้ดีกว่าผู้ที่เพียงแต่ดูเฉย ๆ หรือทำงานอื่น

ในขณะที่ดูตัวแบบไปด้วย สรุปลงแล้วผู้สังเกตที่สามารถระลึกถึงสิ่งที่สังเกตเป็นภาพพจน์ในใจ (Visual Imagery) และสามารถเข้ารหัสด้วยคำพูดหรือถ้อยคำ (Verbal Coding) จะเป็นผู้ที่สามารถแสดงพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวแบบได้แม้ว่าเวลาจะผ่านไปนาน ๆ และนอกจากนี้ ถ้าผู้สังเกตหรือผู้เรียนมีโอกาที่จะได้เห็นตัวแบบแสดงสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ซ้ำก็จะเป็นการช่วยความจำให้ดียิ่งขึ้น

3. กระบวนการการแสดงผลพฤติกรรมเหมือนตัวอย่าง (Reproduction) กระบวนการการแสดงผลพฤติกรรมเหมือนตัวแบบเป็นกระบวนการที่ผู้เรียน แปลสภาพ (Transform) ภาพพจน์ (Visual Image) หรือสิ่งที่จำเป็นการเข้ารหัสเป็นถ้อยคำ (Verbal Coding) ในที่สุดแสดงออกมาเป็นการกระทำหรือแสดงผลพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ ปัจจัยที่สำคัญของกระบวนการนี้คือ ความพร้อมทางด้านร่างกายและทักษะที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเลียนแบบของผู้เรียนถ้าหากผู้เรียนไม่มีความพร้อมก็จะไม่สามารถที่จะแสดงผลพฤติกรรมเลียนแบบได้

4. กระบวนการการจูงใจ (Motivation) แรงจูงใจของผู้เรียนที่จะแสดงผลพฤติกรรมเหมือนตัวแบบที่ตนสังเกต เนื่องมาจากความคาดหวังว่า การเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้เช่น การได้รับแรงเสริมหรือรางวัล หรืออาจจะนำประโยชน์บางสิ่งบางอย่างมาให้ รวมทั้งการคิดว่า การแสดงผลพฤติกรรมเหมือนตัวแบบจะทำให้ตนหลีกเลี่ยงปัญหาได้ ในห้องเรียนเวลาครูให้รางวัลหรือลงโทษพฤติกรรมของนักเรียนคนใดคนหนึ่งนักเรียนทั้งห้องก็จะเรียนรู้โดยการสังเกตและเป็นแรงจูงใจให้ผู้เรียนแสดงผลพฤติกรรมหรือไม่แสดงผลพฤติกรรม เวลานั้นนักเรียนแสดงผลพฤติกรรมดี ซึ่งสรุปได้ว่าปัจจัยที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกต ได้แก่

1. ผู้เรียนจะต้องมีความใส่ใจ (Attention) ที่จะสังเกตตัวแบบ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงโดยตัวแบบจริงหรือตัวแบบสัญลักษณ์ ถ้าเป็นการอธิบายด้วยคำพูดผู้เรียนก็ต้องตั้งใจฟังหรือถ้าจะต้องอ่านคำอธิบายก็ต้องมีความตั้งใจที่จะอ่าน

2. ผู้เรียนจะต้องเข้ารหัสหรือบันทึกสิ่งที่สังเกตหรือสิ่งที่รับรู้ไว้ในความจำระยะยาว

3. ผู้เรียนจะต้องมีโอกาแสดงผลพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ และควรจะทำซ้ำเพื่อจะให้จำได้

4. ผู้เรียนจะต้องรู้จักประเมินพฤติกรรมของตนเองโดยใช้เกณฑ์ (Criteria) ที่ตั้งขึ้นด้วยตนเองหรือโดยบุคคลอื่น

จากทฤษฎีการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้นผู้ศึกษานำแนวคิด และกระบวนการจัดการเรียนรู้ในเรื่องการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) กับพฤติกรรมตอบสนอง (Response) โดยให้ผู้เรียนได้แสดงผลพฤติกรรมตอบสนองออกมาหลาย ๆ รูปแบบ สิ่งสำคัญในการเรียนรู้คือ การให้การเสริมแรง (Reinforcement) เพราะจะทำให้การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับพฤติกรรมตอบสนองมีความแน่นแฟ้นมากยิ่งขึ้น ประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรมจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน ปรับใช้กับกระบวนการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนแสดงผลพฤติกรรมกระทำหลาย ๆ ตัวอย่างซึ่งเป็นบุคคล และแบบฝึกทักษะให้คำอธิบายควบคู่ไปกับการสาธิตทักษะแต่ละกิจกรรมชี้แนะขั้นตอนของการเรียนรู้โดยการสังเกตแก่นักเรียน จัดเวลาให้นักเรียนมีโอกาที่แสดงผลพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ เพื่อจะได้ดูว่านักเรียนสามารถที่จะกระทำโดยการเลียนแบบหรือไม่ถ้านักเรียนทำได้ไม่

ถูกต้องอาจจะต้องแก้ไขวิธีสอนหรืออาจจะแก้ที่ตัวผู้เรียน ให้แรงเสริมแก่นักเรียนที่สามารถเลียนแบบได้อย่างถูกต้อง เพื่อให้ให้นักเรียนมีแรงจูงใจและเป็นตัวอย่างแก่นักเรียน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่สำคัญมากในการดำเนินชีวิตซึ่งกว่าคนเราจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีและแสดงออกทางการกระทำนั้น จะต้องผ่านขั้นตอนและองค์ประกอบมากมายรวมทั้งเกี่ยวเนื่องกับบุคคลหลายฝ่าย ได้แก่ บทบาทของครู ผู้ปกครองตัวเด็กเอง การนำหลักการเรียนรู้แบบการสังเกตหรือเลียนแบบจากตัวแบบ ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งตัวบุคคลจริง ๆ เช่น ครู เพื่อน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.1 ด้านการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น นุชนาฏ เทพพิทักษ์ ศักดิ์ (2542) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเร็ว วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการอ่านเร็ว วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนแบบปกติ และประภาพร อันสงคราม (2545) ศึกษาการพัฒนาการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทย การสะกดคำและแจกลูกคำด้วยวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และเพื่อหาค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า แผนการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทย การสะกดคำ ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.40/86.16 และมีค่าดัชนีประสิทธิผลเท่ากับ .49 แสดงว่าผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นร้อยละ 49 นอกจากนี้ ชาระวิ ศรีนนท์ (2546) ศึกษาผลของการฝึกอบรมโดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาความสามารถในการป้องกันการเสพยาบ้า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 วัดบางแพรกเหนือ จังหวัดนนทบุรีปีการศึกษา 2546 และเปรียบเทียบผลของการฝึกอบรมความสามารถในการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนกลุ่มเสี่ยงจากกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการวิจัยพบว่าหลักจากได้รับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการฝึกอบรมการป้องกันการเสพยาบ้า นักเรียนกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีความสามารถในการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการป้องกันการเสพยาบ้าเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังได้รับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความสามารถในการป้องกันการเสพยาบ้าจากกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนกลุ่มเสี่ยงมีความสามารถในการป้องกันการเสพยาบ้าเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 ด้านการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้นั้นอารยันต์ แสงนิกุล (2546) ศึกษาการพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่องขุนช้างขุนแผนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการศึกษาพบว่า แผนการเรียนรู้มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.00/86.86 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ นักเรียนกลุ่มเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนเท่ากับ 27.14, 28.86, 29.14 คะแนนตามลำดับ และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการเรียนรู้เท่ากับร้อยละ 81 นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงควรนำการจัดกิจกรรมแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนไปใช้กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่องอื่นต่อไป และ สุรินทร์ โพธิ์ชัย (2547) ศึกษาการพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง เศษส่วน วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่อง เศษส่วน มีประสิทธิภาพ 80.80/76.80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และมีค่าดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน มีค่าเท่ากับ .49

3.3 ด้านการใช้กิจกรรมในการพัฒนาทักษะ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการใช้กิจกรรมในการพัฒนาทักษะนั้น จันทรเพ็ญ บำรุง (2547) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโคกตะเคียน อำเภอกาบเชิง จังหวัดสุรินทร์ ผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าประกอบด้วยครูผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 2 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด 3 วงจร วงจรละ 4 ชั่วโมง ผลการศึกษา พบว่านักเรียนสามารถพูดโต้ตอบโดยใช้ประโยคและออกเสียงได้ถูกต้องเป็นบางประโยคตามสถานการณ์ นักเรียนผู้นำมีความมั่นใจพร้อมช่วยเพื่อนมากขึ้น นักเรียนให้ความสนใจและสนุกสนานในการร่วมกิจกรรม เรียบเรียงเนื้อหาในการพูดเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและ สีวาณา พันธุ์รัตน์ (2549) ศึกษาการปรับพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้นของเด็กออทิสติกในห้องเรียนเรียนร่วม โดยใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน พบว่ากรณีศึกษามีพฤติกรรมการวิ่งออกนอกแถวขณะร่วมกิจกรรมเคารพธงชาติลดลงหลังใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน

สรุปงานวิจัยในประเทศดังกล่าว การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีศักยภาพที่สูงขึ้นนอกจากนี้ยังปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียนให้ดีขึ้น นักเรียนผู้นำมีความมั่นใจพร้อมช่วยเพื่อนมากขึ้น และผู้เรียนให้ความสนใจ กระตือรือร้น รวมทั้งสนุกสนานในการร่วมกิจกรรม ทำให้บรรยากาศการเรียนรู้เป็นที่น่าพึงพอใจ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนเพิ่มขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมือง โดยการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย์พาณิชย์การ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. รูปแบบการวิจัย
2. ประชากรที่ศึกษา
3. เทคนิคและวิธีการเลือกตัวอย่าง
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การสร้างและตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
6. ขั้นตอนและ วิธีการรวบรวมข้อมูล
7. การวิเคราะห์ข้อมูล
8. สถิติที่ใช้

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research)

ประชากรที่ศึกษาได้แก่

กลุ่มประชากรเป้าหมาย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1/2562 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จำนวน 2 ห้อง แบ่งเป็น

ปวช.1/1	จำนวน	44	คน
ปวช.1/3	จำนวน	40	คน

กลุ่มตัวอย่าง คือ ทำการเลือกนักศึกษาแบบสุ่มแบบสุ่มเฉพาะเจาะจงโดยนำนักศึกษาที่มีคะแนนมากจำนวนห้องละ 7 คน และนักศึกษาที่มีคะแนนน้อยจำนวนห้องละ 7 คน รวม 14 คน (คัดเลือกนักศึกษาที่ได้คะแนนมากและน้อย จากคะแนนสอบกลางภาครายวิชาหน้าที่พลเมือง ภาคเรียนที่ 1/2562)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ข้อสอบกลางภาค เพื่อแบ่งนักศึกษออกเป็น 2 กลุ่ม (กลุ่มที่ได้คะแนนมากและกลุ่มที่ได้คะแนนน้อย)
2. ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. แบบบันทึกการให้และรับคำปรึกษาในกลุ่มที่มีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษา

การสร้างและตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

1) ข้อสอบกลางภาค ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเองโดยครอบคลุมเนื้อหากลางภาคตามรายวิชาที่สอน แบบสอบถามนี้มีลักษณะเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จะมีคำตอบถูกเพียง 1 คำตอบจำนวน 60 ข้อ การให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดให้ 0 คะแนน

2) ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยจัดทำขึ้นเองโดยครอบคลุมเนื้อหาปลายภาคตามรายวิชาที่สอน

แบบสอบถามนี้มีลักษณะเป็นแบบปรนัยเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จะมีคำตอบถูกเพียง 1 คำตอบจำนวน 60 ข้อ การให้คะแนน ถ้าตอบถูกให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดให้ 0 คะแนน

3) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

ผู้วิจัยนำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ทำการพิจารณาตรวจสอบความตรงของเนื้อหา ความครอบคลุม ความชัดเจนและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ แล้วนำไปหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index: IOC)

การหาความเชื่อมั่น (Reliability)

นำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไปทดลองใช้กับนักศึกษา ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา จำนวน 30 ราย แล้วนำการตอบแบบสอบถามมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตร Kuder-Richardson (KR-20) ได้ค่าความเที่ยง (Reliability) เท่ากับ 0.737

ขั้นตอนและวิธีการรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1) เก็บรวบรวมคะแนนกลางภาครายวิชาหน้าที่พักเมืองภาคการศึกษาที่ 1/2562 เพื่อใช้แยกนักศึกษาออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่ได้คะแนนมากและกลุ่มที่ได้คะแนนน้อย

2) ประชุมนักศึกษาห้องที่มีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน อธิบายขั้นตอนและหน้าที่ของนักศึกษาแต่ละกลุ่ม

3) บันทึกการเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษา

4) ประเมินผลการเรียนการสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์หาค่าทางสถิติดังนี้

1) วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียนและหลังการเรียนของนักเรียนจากการเรียนการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน โดยค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2) วิเคราะห์สภาพในการให้และรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยหาค่าความถี่และร้อยละ

3) วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งในรับคำปรึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยใช้ค่าความสัมพันธ์

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

- ค่าเฉลี่ย

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

\bar{x} = ค่าเฉลี่ย

$\sum x$ = ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด

N = จำนวนข้อมูลทั้งหมด

- ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^N (x_i - \bar{x})^2}{N}}$$

S.D. = ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

x = คะแนนที่ได้

\bar{x} = ค่าเฉลี่ย

\sum = ผลรวม

N = จำนวนข้อมูลทั้งหมด

- ค่าความสัมพันธ์ โดยใช้ค่าสถิติ Pearson correlation

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลจากการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนสอนเพื่อน ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาการวิชาหน้าที่พลเมือง โดยการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการ ปีการศึกษา 2562 และเพื่อศึกษาสภาพในการให้และรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ดังนั้นเพื่อตอบวัตถุประสงค์ผู้วิจัยเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ จำนวน 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมืองที่ผ่านการเรียนการสอนโดยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาสภาพในการรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีรายละเอียดแต่ละส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทำได้โดยการคัดเลือกนักศึกษากลุ่มเป้าหมายห้อง ปวช.1/1 และ ปวช.1/3 โดยทำการเลือกนักศึกษากลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่ได้คะแนนน้อย และกลุ่มที่ได้คะแนนมากห้องละ 7 คน ซึ่งแสดงไว้ในตารางที่ 1-2 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงรายชื่อและคะแนนสอบก่อนการใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ได้คะแนนน้อย

ลำดับที่	ชื่อ - นามสกุล	ผลคะแนนสอบกลางภาค (Pre - test)
1	A1	12
2	A2	14
3	A3	10
4	A4	14
5	A5	11
6	A6	9
7	A7	10
8	A8	15
9	A9	13
10	A10	14
11	A11	10
12	A12	10
13	A13	12
14	A14	17
คะแนนเฉลี่ย (Mean)		12.21

จากตารางที่ 1 พบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนสอบน้อยมีคะแนนสอบเฉลี่ย คือ 12.21 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน) และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 2.3

ตารางที่ 2 แสดงรายชื่อและคะแนนสอบก่อนการใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อนของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายที่ได้คะแนนมาก

ลำดับที่	ชื่อ – นามสกุล	ผลคะแนนสอบกลางภาค (Pre-test)
1	B1	48
2	B2	39
3	B3	46
4	B4	40
5	B5	42
6	B6	39
7	B7	41
8	B8	45
9	B9	41
10	B10	47
11	B11	39
12	B12	50
13	B13	43
14	B14	48
คะแนนเฉลี่ย (Mean)		43.42

จากตารางที่ 2 พบว่าประชากรกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนสอบมากมีคะแนนสอบเฉลี่ย คือ 43.42 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน) และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานคือ 3.83

ตารางที่ 3 แสดงการจับคู่กันของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนน้อย และกลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนมาก

ลำดับที่	ชื่อ – นามสกุล (คะแนนน้อย)	ชื่อ – นามสกุล (คะแนนมาก)
1	A1	B1
2	A2	B2
3	A3	B3
4	A4	B4
5	A5	B5
6	A6	B6
7	A7	B7
8	A8	B8
9	A9	B9
10	A10	B10
11	A11	B11
12	A12	B12
13	A13	B13
14	A14	B14

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมืองที่ผ่านการเรียนการสอนโดยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ตารางที่ 4 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมืองของนักศึกษากลุ่มที่ได้คะแนนน้อยที่ผ่านการเรียนการสอนโดยวิธีการแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

การวิเคราะห์ข้อมูล

- เกณฑ์ในการแสดงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นจากการวิจัย ทางผู้วิจัยจะวัดจากการมีคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับหรือมากกว่าก่อนเรียนคิดเป็น 30% ขึ้นไปเมื่อเทียบกับคะแนนเต็มทั้งหมด
- ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำของการวิจัย = ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบหลังเรียนกับก่อนเรียนอยู่ที่ 0- 29% เมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม

ลำดับที่	Pre-test (60 คะแนน)	Post-test (60 คะแนน)	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนหลังเรียน-ก่อน)	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คิดเป็นร้อยละเมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม)
1	12	49	37	61.67
2	14	38	24	40
3	10	25	15	25
4	14	27	13	21.67
5	11	41	30	50
6	9	32	23	38.33
7	10	36	26	43.33
8	15	42	27	45
9	13	37	24	40
10	14	35	21	35
11	10	33	23	38.33
12	10	24	14	23.33
13	12	34	22	36.67
14	17	44	27	45
ค่าเฉลี่ย	12.21	35.50	23.29	38.81

จากตารางที่ 4 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบกลางภาค (Pre-test) คือ 12.21 คะแนน, ค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบปลายภาค (Post-test) คือ 35.50 คะแนน (จากคะแนนเต็ม 60คะแนน)

ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนน้อย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้นจากการใช้เทคนิคการสอนแบบเพื่อนสอนเพื่อน มีจำนวนทั้งสิ้น 12 คน จากทั้งหมด 14 คน

(คิดเป็นร้อยละ 85.71) ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยของผู้ทำแบบทดสอบ คือ 23.29 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 38.81 (เกณฑ์ในการแสดงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นได้จากการมีคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับหรือมากกว่าก่อนเรียนคิดเป็น 30% ขึ้นไป)

ส่วนที่ 3 ผลการศึกษาสภาพในการรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน
ตารางที่ 5 จำนวนครั้งในการรับคำปรึกษาของนักศึกษากลุ่มคะแนนน้อยที่ผ่านการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

จำนวนครั้งของการรับคำปรึกษา	ความถี่	ร้อยละ
0	0	0
1	3	21.4
2	2	14.3
3	7	50
4	2	14.3
รวม	14	100

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้คะแนนน้อยได้รับคำปรึกษาจากเพื่อนที่ได้คะแนนมาก ร้อยละ 100 โดยจำนวนครั้งของการรับคำปรึกษามากที่สุดคือ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 50

ตารางที่ 6 หัวข้อในการให้คำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

หัวข้อการให้คำปรึกษา	ความถี่	ร้อยละ
ปัญหาในสังคม และแนวทางแก้ไข	6	17.6
บรรทัดฐานทางสังคม	8	23.5
สถาบันทางสังคม	7	20.5
คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม	4	11.7
สิทธิหน้าที่ของพลเมืองตามระบอบประชาธิปไตย	9	26.7

จากตารางที่ 6 พบว่าหัวข้อที่ให้คำปรึกษามากที่สุดได้แก่ สิทธิหน้าที่ของพลเมืองตามระบอบประชาธิปไตย คิดเป็นร้อยละ 26.7 รองลงมาคือ บรรทัดฐานทางสังคม ร้อยละ 23.5 และน้อยที่สุดคือ คุณธรรม จริยธรรม และค่านิยม คิดเป็นร้อยละ 11.7

ตารางที่ 7 แสดงค่าความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งในการรับคำปรึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชา
หน้าที่พลเมืองของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน

ลำดับที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ร้อยละ)	จำนวนครั้ง การรับคำปรึกษา	ค่าความสัมพันธ์*
1	61.67	3	0.609*
2	40	3	
3	25	1	
4	21.67	1	
5	50	4	
6	38.33	2	
7	43.33	3	
8	45	3	
9	40	2	
10	35	1	
11	38.33	3	
12	23.33	3	
13	36.67	3	
14	45	4	

จากตารางที่ 7 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทุกคนร้อยละ 100 ได้รับคำปรึกษาอย่างน้อย 1 ครั้ง และ
ความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งในการรับคำปรึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมืองของ
นักศึกษาที่ผ่านการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน เท่ากับ 0.609

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลจากการจัดการเรียนรู้แบบเพื่อนสอนเพื่อน ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาหน้าที่พลเมือง และศีลธรรม โดยการเรียนรู้การสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ปีการศึกษา 2562 และเพื่อศึกษาสภาพในการรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้อง 1 และห้อง 3 โดยทำการสุ่มนักศึกษาที่ได้คะแนนสอบกลางภาคน้อยกว่า 20 คะแนนจำนวนห้องละ 7 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ได้แก่ ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบบันทึกการให้และรับคำปรึกษาในกลุ่มที่มีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนของนักศึกษาและอาศัยการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการหาความสัมพันธ์

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยสามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนน้อย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น โดยวิธีการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน จำนวนทั้งสิ้น 12 คน จากทั้งหมด 14 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยของผู้ทำแบบทดสอบทั้งหมดคือ 23.29 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 38.81 (เกณฑ์ในการแสดงถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นได้จากการมีคะแนนทดสอบหลังเรียนเท่ากับหรือมากกว่าก่อนเรียนคิดเป็น 30% ขึ้นไป)

2. การศึกษาสภาพในการให้และรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนพบว่า นักศึกษามีการขอรับคำปรึกษาจากเพื่อน โดยหัวข้อส่วนใหญ่ในรับคำปรึกษาคือ สิทธิหน้าที่ของพลเมือง ตามระบอบประชาธิปไตย บรรทัดฐานทางสังคม และพบว่าการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนครั้งในการรับคำปรึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาหน้าที่พลเมือง และศีลธรรมของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนพบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การอภิปรายผล

จากการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักศึกษาที่มีคะแนนน้อยซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้โดยพบว่านักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 85.71 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับหลักการแนวทางการเรียนรู้ของมนุษย์ที่มีอยู่หลายแนวคิดแต่

ละแนวความคิดก็ยังมีมุมมองที่แตกต่างกันออกไป นักจิตวิทยาในกลุ่มพฤติกรรมนิยมมองว่าเด็กเกิดการเรียนรู้ โดยการเลียนแบบจากสิ่งที่ได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็นจากคนรอบข้าง Bandura (1977, p. 125-139) มีความเห็นว่า คนเรามีปฏิสัมพันธ์ (Interact) กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราอยู่เสมอ การเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน พฤติกรรมของคนเรา ส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัวแบบ (Modeling) โดยผ่านกระบวนการเสริมแรงทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งเป็นการนำหลักการเรียนรู้ การวางเงื่อนไขผลการกระทำมาประยุกต์ใช้ในการปรับพฤติกรรม Kohn and Vajda (1975, p. 379-390) ได้กล่าวสนับสนุนว่า วิธีเรียนรู้แบบใช้เพื่อนช่วย หมายถึง วิธีเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการเรียนรู้เป็นคู่หรือกลุ่มย่อย โดยร่วมกันทำกิจกรรมทุกทักษะ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ช่วยเหลือกันและมีปฏิสัมพันธ์กัน ได้ใช้ภาษาในการสื่อสารเพื่อเจรจาหาความหมายด้วยตนเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำและช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอนในชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนรับผิดชอบกระบวนการเรียนเอง

2. การศึกษาสภาพในการรับคำปรึกษาของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนแบบเพื่อนช่วยเพื่อน พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษามีการรับคำปรึกษา โดยหัวข้อส่วนใหญ่ในการรับคำปรึกษาคือ สิทธิหน้าที่ของพลเมือง ตามระบอบประชาธิปไตย และบรรทัดฐานทางสังคม ซึ่งพบว่าเป็นเนื้อหาเหล่านี้เป็นเนื้อหาทั้งที่ค่อนข้างยากและมีความละเอียดเกี่ยวกับกฎหมาย ดังนั้นในวิธีการกระบวนการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนนั้น จะทำให้ผู้เรียน ได้มีกระบวนการคิดการฝึกทำด้วยตนเอง โดยมีเพื่อนเป็นผู้คอยช่วยเหลือและให้คำปรึกษาในการเรียนหรือในเนื้อหาวิชาที่เรียนได้ดีกว่าอาจารย์ผู้สอน ซึ่งเป็นการทำให้นักศึกษาได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้มีความกล้าคิดและเพิ่มความสัมพันธ์อันดีต่อเพื่อนที่เป็นผู้คอยช่วยเหลือและรับรู้ปัญหาทางการเรียน ซึ่งจากการจากงานวิจัยในครั้งนี้พบว่าจำนวนครั้งในการรับคำปรึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาเคมีทั่วไปของนักศึกษาที่ผ่านการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับกฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) ที่ว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ใด ๆ ก็ตามเมื่อเกิดขึ้นแล้วได้รับการกระทำซ้ำ ๆ อยู่เรื่อย ๆ จะเกิดความชำนาญและเป็นความเคยชินพฤติกรรมนั้นจะคงทนเป็นระยะเวลายาวนาน ยิ่งฝึกมากเท่าใดยิ่งถูกต้องมากขึ้นเท่านั้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

- ควรมีการฝึกอบรมให้นักศึกษาเข้าใจในกลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนและบทบาทของนักศึกษาผู้สอนและนักศึกษาผู้เรียนอย่างเข้าใจ
- ควรมีการทำการเรียนการสอนแบบเพื่อนช่วยเพื่อนในหลายๆรูปแบบ เช่น กระบวนการกลุ่ม หรือ ให้สอนแบบแลกเปลี่ยนเรียนรู้ เป็นต้น
- ควรมีบอร์ดติดประกาศผลคะแนนสูง ความตั้งใจเรียนดี เพื่อนช่วยเพื่อนดี เพื่อให้ผู้เรียนมีความตั้งใจเรียนและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาการใช้การเรียนรู้โดยใช้เทคนิคการเรียนการสอนแบบอื่นๆ เพื่อนำมาเปรียบเทียบว่าวิธีใดจะเหมาะสมกับการเรียนการสอนมากที่สุด และนำมาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนในคราวต่อไป

บรรณานุกรม

- จันทร์เพ็ญ บำรุง. การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, (2547).
- ชาระวี ศรีนนท์. ผลของการฝึกอบรมโดยใช้กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาความสามารถในการป้องกันการเสพยาบ้า ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทศบาล 4 วัดบางแพรงเหนือ จังหวัดนนทบุรี. สารนิพนธ์ กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ., (2546).
- ชูศรี วงศ์รัตนะ และคณะ. การวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: เมธีทีป., (2545).
- เดิมศักดิ์ คทวนิช. จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น., (2547).
- นุชนาฏ เทพพิทักษ์ศักดิ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านเร็ว วิชาภาษาไทย, ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนและวิธีสอนแบบปกติ. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม., (2542).
- ประนอม ดอนแก้ว. การใช้กลวิธีการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนเพื่อพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวทางกายในการเล่นวอลเลย์บอลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเวียงมอกวิทยา. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่., (2550).
- ประภาพร อันสงคราม. การพัฒนาแผนการสอนและแบบฝึกทักษะภาษาไทยการสะกดคำและแจกลูกด้วยวิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, (2546).
- สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ. การจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์, (2545).
- สุนันทา โพธิ์ชัย. การพัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน เรื่องเศษส่วน วิชาคณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, (2547).
- ศิวานา พันธุ์รัตน์. การปรับพฤติกรรมภาวะไม่อยู่นิ่งและสมาธิสั้นของเด็กออทิสติกในห้องเรียนเรียนร่วม โดยใช้เทคนิคเพื่อนสอนเพื่อน โรงเรียนวัดช่างเคี่ยน. การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, (2549).

สุรพงศ์ โคว์ตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (2545).

อารยันต์ แสงนิกุล. การพัฒนาแผนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ขุนช้างขุนแผน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, (2546).

Bender, W. N. Differentiation instruction for students with learning disabilities. California: Corwin Press, INC. ,(2002).

Bandura, A., Cognitive Processes Mediating Behavioral Change. Journal of Personality and Social Psychology, 35, 125-139., (1977).

Fuchs, D., Fuchs, L.S., Mathes, P.G., & Simmons, D.C. (1997). Peer-Assisted Learning Strategies: Making classrooms more responsive to diversity. American educational Research Journal, 34, 174-206.

Imel, S.. Peer Tutoring in Adult and Literacy Education. Eric Clearinghouse on Adult Career and Vocational Education Columbus O H no. ED368891.,(1994)

Kohn, J.J., & Vajda, P.G. Peer-mediated instruction and small group interaction In the ESL classroom. TESOL Quarterly, 4(9), 379 – 390. ,(1975).

Maheady, L., Mallette, B., Harper, G.F., Sacca, K.C. & Pomerantz, D. Peermediated instruction for high-risk students. Teaching Reading to High-Rish Learners. Masschusette: Allyn and Bacon. ,(1994).

Mathes, P.G.,Howard, J.K., Allen, S.H., & Fuchs, D. (1998). Peer-assisted learning strategies for first-grade readers: Responding to the needs of diverse learners. Reading Research Quarterly, 33, 62-94.

Miller, A.B., Barbetta, P.M., & Heron, T.E. General procedures of peer tutoring. Available: http://www.ohio-stage.edu/urbaninitiative/peer_tutoring.theory.htm (June 20,2005).,(1994).

Topping, K. Peer-and parent-assisted learning in reading, wring, spelling and Thing skills. Available at <http://www.scre.ac.uk/spotlight/spotlight82.html>. ,(2001).

Thomas, R.L.Cross-Age and Peer Tutoring. Eric Clearinghouse on Reading and Communication Skills Bloomington IN no. ED350598. ., (1993).

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล
ระดับการศึกษา
ตำแหน่งหน้าที่

นางสาวกฤษณา ดวงแก้ว
ปริญญาตรี (คบ.) มหาวิทยาลัยสวนดุสิต
อาจารย์ประจำวิชาสาขาวิชาพื้นฐาน
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนวิชาการ